

ת"פ 4224/06/19 - מדינת ישראל נגד סטניסלב לסנוי, קונסטנטין קולובינצב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4224-06-19 מדינת ישראל נ' לסנוי ואח'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רועי חמדני

המאשימה

נגד

1. סטניסלב לסנוי
ע"י ב"כ עו"ד ענבר פלש שם טוב
2. קונסטנטין קולובינצב
ע"י ב"כ עו"ד גדעון קוסטה

הנאשמים

הכרעת דין

מורה על זיכוי הנאשם 2 מהמיוחס לו.

רקע - כתב האישום ומהלך הדין

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 8.4.17 בסמוך לשעה 03:50, עת שהה מר ח.ק. (להלן: "המתלונן") בחוף הים בבת ים, אדם אשר זהותו אינה ידועה למאשימה לקח מידי מכשיר טלפון נייד שהחזיק באותה העת וברח מהמקום. במקביל, הגיח אדם נוסף אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, ואחז במתלונן על מנת שלא ירוץ אחר האדם שנטל ממנו את הטלפון ובהמשך ברח מהמקום. מיד ובסמוך, פגש המתלונן בנאשמים ובשניים אחרים, סבר כי הם אלה שנטלו ממנו את מכשיר הטלפון ולכן פנה אליהם בבקשה שיחזירו לו אותו. בנסיבות אלה, תקפו הנאשמים את המתלונן בכך שהנאשם 1 הכה בו באמצעות סלע עטוף בבד שחור בפניו, באפו ובראשו, בעת שהנאשם 2 החזיק את ידיו של המתלונן מאחורי גבו ומנע ממנו להתגונן או לברוח. בנוסף, הנאשם 1 בעט בפניו של המתלונן, בגופו ובצלעותיו גם לאחר

שהמתלון נפל ארצה. בשלב זה הנאשם 2 דרך על צווארו של המתלון ואמר לו "תמות, אתה תמות".

כתוצאה מתקיפות אלה נגרמו למתלון חבלות חמורות בדמות שבירת שן מספר 11, שבירת חלק משן מספר 42 ושבר בעצמות האף, וכן נגרמו לו חבלות של ממש בדמות המטומה גדולה במצח משמאל, לצרציות בסנטר ופצע שפשוף ברגל ימין.

הנאשמים כפרו במיוחס להם, ולפיכך נשמעו ראיות.

2. במענה לכתב האישום, טען הנאשם 1 כי הבחין באדם מתקרב אל המתלון ובורח ממנו. כעבור כעשר דקות, החל המתלון לצעוק לעבר הנאשמים ורץ לכיוונם במורד המדרגות במקום. הנאשם 1 טען כי התגונן מפני תקיפה ברוטאלית ומפתיעה מצד המתלון ועשה כן באמצעות ידיו. בנוסף, כפר בכך שעשה שימוש בסלע או שבעט במתלון.

הנאשם 2 טען כי גונן בגופו על הנאשם 1 מפני תקיפת המתלון וכפר בכך שתקף את המתלון.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: המתלון; השוטר אבירם גרגיר - אשר גבה הודעות מהנאשמים וערך מזכר; השוטר אנדריי פוטומקין - אשר ערך עימותים בין המתלון לנאשמים, גבה הודעות מהנאשמים וערך מזכרים; השוטר עמיחי עמיאל - אשר ערך מזכר הנוגע לשחזור האירוע; השוטר סמי יהושפט - אשר ערך דו"ח ביקור בזירה.

בנוסף הוגשו המוצגים הבאים: מסמכים רפואיים של המתלון; צילומי חבלות על גופו של המתלון; הודעות הנאשמים במשטרה; תיעוד חזותי של הודעות הנאשמים והעימותים; דוחות עימות; דו"ח ביקור חוקר זי"ט בזירה; דוחות פעולה; מזכרים; דוחות מעצר ודוחות מסדרי זיהוי.

4. במהלך פרשת ההגנה העידו הנאשמים עצמם. בנוסף, הוגשו המוצגים הבאים: הודעות המתלון במשטרה; מסמכים רפואיים של המתלון ממרכז לבריאות הנפש; מזכרים.

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טען כי מוקד המחלוקת לגבי הנאשם 1 היא האם עומדת לו טענת הגנה עצמית ואילו לגבי הנאשם 2 השאלה היא האם נקט באלימות כלפי המתלון. לטענתו יש לאמץ את גרסת המתלון, על אף שהתעוררו בה קשיים מכיוון שאלה מצויים בשוליים ואינם מעוררים ספק לגבי נכונותה. ב"כ המאשימה התייחס למצבו הרפואי של המתלון הסובל מפוסט טראומה בעקבות שירותו הצבאי ומטופל פסיכיאטרית, לרבות בתרופות, אך חידד כי בתעודה רפואית מיום 16.3.2016 נכתב שהפסיכיאטר אינו מתרשם כי המתלון סובל מהזיות. לטענתו, יש להתחשב במצב רפואי זה בעת בחינת עדות המתלון, תוך דגש על מציאת גרעין האמת שבה. משכך, במהלך טיעוניו התייחס ב"כ המאשימה לסוגיות שונות בהן עלו סתירות בין גרסאות המתלון, וביקש לייחס להן משקל נמוך, בין היתר בהתחשב בכך שהנאשמים קשרו את עצמם למקום ולאירוע. בנוסף, טען כי החבלות שנגרמו למתלון עולות בקנה אחד עם עדותו. לעומת עמדתו ביחס לעדות המתלון, הדגיש ב"כ המאשימה כי גרסאות הנאשמים היו

רצופות בשקרים לאורך כל עדותם, נתון המחזק את עדות המתלון. כך, פירט דוגמאות שונות לסתירות בין גרסאותיהם השונות של הנאשמים, בהן ביקש לראות שקרים בעלי משקל ראיתי לחובתם. לגבי טענת הנאשם 1 כי נקט בהגנה עצמית והיכה באגרופים במתלון, פירט ב"כ המאשימה את התנאים שנקבעו בפסיקה כמרכיבים סייג זה וטען כי אינם מתקיימים במקרה הנדון. ביחס לחלקו של הנאשם 2, טען כי לא ניתן להפריד את חלקו מהאלימות שנקט הנאשם 1 כלפי המתלון.

לאור כל האמור לעיל, עתר להרשיע את הנאשמים במיוחס להם.

6. ב"כ הנאשם 1 התמקדה בטיעוניה בקושי לבסס ממצאים עובדתיים על סמך עדותו של המתלון, תוך טיעון כי עדות זו הייתה מבולבלת, מוגזמת, לא קוהרנטית ורצופת סתירות. בהקשר זה, טענה כי אף המאשימה החליטה שלא לאמץ את גרסת המתלון במלואה, דוגמת עדותו ביחס לנשיכה של כלב אשר אינה מתיישבת עם התיעוד הרפואי ולכן לא יוחסה לנאשמים, או תיאורו חבלה בצווארו אשר אינה מתיישבת עם המסמכים הרפואיים. בסיכומיה פירטה ב"כ הנאשם 1 סוגיות שונות בהן התעוררו סתירות בין גרסאות המתלון. עוד הפנתה לכך שהמתלון בעצמו העיד בבית המשפט כי ביום האירוע היה מבולבל ולא הבין מה קורה לו, נתון המשתלב עם התייחסות דומה בתיעוד הרפואי שלו אשר ניתן כחודשיים עובר לעדותו בבית המשפט (ראו בהמשך בפרק ניתוח עדות המתלון, את פירוט טיעוני ב"כ הנאשם 1 ביחס למצבו הנפשי). לגבי טיעון ב"כ המאשימה כי יש לאתר את גרעין האמת, טענה כי לא ברור אילו חלקים מעדות המתלון ניתן לקבל ולאילו להתייחס בספק. ביחס לחבלות שנגרמו למתלון, טענה ב"כ הנאשם 1 כי יש לקבל את גרסת הנאשם לפיה המתלון רץ לעברו במורד מדרגות במקום ואילו הנאשם 1 בתגובה הושיט יד מאוגרפת לפנים באופן בו שניהם נפלו ארצה. לדבריה, נפילה זו במדרגות בטון יכולה היתה לגרום לחלק מהחבלות שנמצאו על המתלון ולכל הפחות לבסס ספק לגבי מקור החבלות. ב"כ הנאשם 1 טענה עוד כי הנאשם 1 שב וביקש משוטרים לאתר מצלמת אבטחה במקום, כשהוא משוכנע כי קיימת כזו, וככל שסבר שהדבר יפגע בו - הרי לא היה מבקש זאת.

לגבי פערים שעלו בין הודעות הנאשם 1 במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, טענה כי הנאשם לא בחן עמה את חומר הראיות בטרם עדותו וציינה כי במסגרת ההליך התבקשה אף חוות דעת נפשית לגביו, לבקשתה, אולם זו לא ניתנה בשל חוסר שיתוף פעולה מצדו. כך, טענה כי לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים על יסוד עדות המתלון או עדותו של הנאשם 1. בנסיבות אלה, טענה כי חלה על בית המשפט חובה לבחון קו הגנה חילופי, אף אם הנאשם לא העלה קו זה. לטענתה, לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי החבלות נגרמו למתלון כתוצאה מאגרופים מצד הנאשם 1 כלפי המתלון, וכן כי כטענה חילופית עומדת לנאשם 1 הגנה עצמית או טענת הגנה עצמית מדומה לגבי אגרופים שהיכה במתלון.

לפיכך, עתרה לזכות את הנאשם 1 מהמיוחס לו.

7. ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטיעוני ב"כ הנאשם 1 לגבי הקושי בקביעת ממצאים עובדתיים על סמך עדות המתלון. בטיעוניה, התמקד בזיהוי המתלון את הנאשם 2 כמי שגנב ממנו את מכשיר הטלפון ותקף אותו, זיהוי המעורר קשיים משמעותיים שפורטו על ידו, לרבות העובדה שהנאשם 2 היה ללא קפוצ'ון (ברדס). בנוסף, היפנה לכך שהמתלון זיהה במסדר זיהוי אדם אחר כמי שתקף אותו, אך המשטרה לא טרחה לנסות ולברר עם אותו אדם את שאלת מעורבותו באירוע. לגבי קיומן של מצלמות אבטחה בזירה, פירט כי המשטרה בחרה לוותר על בדיקה של קיום מצלמה במקום בשל חוסר מענה טלפוני בעיריה. ב"כ הנאשם 2 הסכים כי קיים הבדל בין גרסאות הנאשם 2, אולם

ציין כי ב"כ המאשימה חקר אותו בחקירתו הנגדית רק ביחס לשתי גרסאות בהן טען כי לא היה לו כל מגע עם המתלונן ונמנע מלשאול לגבי מגע עם המתלונן. בנסיבות אלה, טען כי אף אם תתקבל הגרסה לפיה הנאשם 2 הפריד בין המתלונן לבין הנאשם 1 באמצעות ידיו, הרי שאין במגע זה כדי לקיים את יסודות עבירת התקיפה. לפיכך, עתר לזכות את הנאשם 2 מכל המיוחס לו.

דין והכרעה

8. אין מחלוקת בין הצדדים לגבי מפגש בין המתלונן לנאשמים וכן כי המתלונן טופל בסמוך לאחר מפגש זה בעקבות החבלות שפורטו בעובדות כתב האישום ומתועדות בתיעוד רפואי שהוגש. המחלוקת נסובה לגבי ההתרחשות בין מעורבים אלה ואופן גרימת החבלות.

המסד הראייתי עליו נשענה המאשימה הוא עדות המתלונן, אשר לטענת ב"כ המאשימה נתמכת בשקרי הנאשמים המבססים עדות זו. לפיכך, אדון תחילה בעדותו של המתלונן והמשקל שיש לתת לה, ובהמשך יבחנו עדויות הנאשמים.

עדות המתלונן

9. המתלונן סובל מתסמונת פוסט טראומה בעקבות אירוע קשה בשנת 1982 במהלך שירותו הצבאי, ומטופל במרכז לבריאות הנפש, לרבות בתרופות. לבקשת ב"כ הנאשם 1 ובהתאם להוראת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982, הועבר חומר רפואי רלוונטי של המתלונן לעיון ההגנה (ראו החלטה מיום 9.6.2021). ב"כ הנאשם 1 טענה כי הרקע הנפשי של המתלונן, אליו נלווה אירוע במהלך מפגש עם הנאשמים, גרם לו לתחושות מאד קשות ומכאן אף להגזמה, העצמה ודמיון. לשם ביסוס קו הגנה זה, הפנתה לתיעוד רפואי ממנו עולים הדברים הבאים: במהלך טיפול ביום 7.12.2015 צוינה החמרה במצבו הנפשי וכי התלונן על ש"מרגיש שמרביצים לו"; בטיפול מיום 4.7.2016 דיווח המתלונן כי הוא חש מבולבל ונוטל תרופות רבות; בטיפול מיום 9.2.2021, כחודשיים לפני עדותו הראשונה בבית המשפט, נמצאו בבדיקה של המתלונן חשיבה לא מאורגנת, תוכן מחשבות שווא של יחס ורדיפה כלפי סובבים, שמיעת קולות חיילים המדברים אליו ועוד (נ/3).

בנוסף לפירוט הרקע הנפשי של המתלונן, פירטה ב"כ הנאשם 1 סוגיות שונות בהן ביקשה לראות סתירות בעדותו, תוך טענה כי אלה משתלבות עם הרקע הנפשי ולפיכך לא ניתן לתת אמון בעדותו.

10. העיקרון לפיו "הכל כשרים להעיד בכל משפט", מעוגן בהוראת סעיף 2 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"). הסייגים שנקבעו בסעיפים 3 ו-4 לפקודת הראיות, אינם נוגעים לענייננו. עקרון זה חל בין היתר על אדם המוגבל בנפשו, הגם שיש להתייחס למצבו זה בעת קביעת משקל עדותו. לפיכך, נקבע בפסיקה מבחן משולש לשם הערכת משקל עדות עד הלוקה בנפשו:

ראשית, מבחן ה"התרחשות הבלתי אמצעית" של בית המשפט מהעד ומהאופן שבו הוא העיד, תוך התייחסות לחוות הדעת הרפואיות בעניינו.

שנית, שאלת "מבחנה הפנימי של העדות", זאת על-פי סימני אמת העולים מתוכה כגון הגיונה וסימני שכל ישר המביאים

לאמון בה.

שלישית, מבחן "סימני אמת חיצוניים", העוסק באימות משמעותי של העדות בראיה חיצונית. מבחן אחרון זה משמש מעין "שסתום בטחון" לשני המבחנים הראשונים (ע"פ 800/85 **שמעון ברדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 266, 271-272 (1986)).

אתיחס להלן לעדות המתלונן בהתאם למבחן משולש זה.

התרשמות בלתי אמצעית

11. המתלונן העיד בבית המשפט בשלושה מועדים שונים (5.4.2021, 20.4.2021, 15.7.2021), באופן בו ניתן היה להתרשם מעדותו לאורך זמן רב. מדובר בעדות אמוציונאלית ונרגשת, במהלכה המתלונן השתמש במילות תואר מעצימות על מנת לתאר את החוויה הקשה שעבר באירוע: כך, קרא לנאשם 1 "**הרוצח הזה**" (עמ' 10 ש' 3, ש' 14 לפרוט'), וכך הגדיר את עוצמת המכות שספג מהנאשם 1 "**כמו 500 קילו**" (עמ' 17 ש' 23, עמ' 21 ש' 9 לפרוט'). ניכר בתגובות המתלונן כי הוא נרגש מאד בעת תיאור האירוע, דוגמת התנשפות ואחיזה בחזהו (עמ' 10 ש' 7 לפרוט'). המתלונן העיד עדות מפורטת ומנומקת, ואף כשנשאל לגבי סוגיות אישיות של רקע נפשי - לא התחמק ולא היסס לשתף בקשיים אותם הוא חווה במשך שנים רבות (ראו לדוגמא עמ' 21 ש' 13-24, עמ' 52 ש' 9-25 לפרוט'). במהלך הישיבות בהן העיד, התרשמתי כי המתלונן אינו מסתיר דבר, מעיד מתוך מודעות מלאה לאירועים הקשורים בו ובחיי האישיים, ומשתף בפרטים אינטימיים על אף ששיתוף זה קשה עליו ומביא אותו לבכי (עמ' 21 ש' 22 לפרוט', עמ' 52 ש' 20 לפרוט'). ב"כ הנאשם 1 התמקדה במיוחד בשלוש בדיקות פסיכיאטריות, בהן ביקשה למצוא ביסוס לטיעונה כי לא ניתן לתת אמון בעדות המתלונן. אותן בדיקות אכן מעידות על בעיה נפשית, אולם אין בכך כדי להשפיע באופן ישיר ומיידי על כרסום במהימנות המתלונן:

ראשית, יש לזכור כי מדובר במתלונן הנמצא בטיפול נפשי מלווה בתרופות במשך שנים רבות, כך שקשה להסיק מסקנות מבדיקה מסוימת ביחס למצבו הנפשי במועד אחר בו נשמעה עדותו, באופן דומה להתרשמות מהערכות רפואיות במועדים שונים המתייחסות אף לשינוי בלקיחת תרופות על ידו (ראו נ(3)).

שנית, הבדיקות הרפואיות מצביעות על בעיות נפשיות הנובעות מפוסט טראומה, אולם באותן בדיקות ניתן להבחין בהפרדה שבין הבעיות הנפשיות לבין הבנת המתלונן את המציאות: כך, בבדיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם 1 מיום 7.12.2015, צוין כי המתלונן התלונן על כך ש"**מרגיש שמרביצים לו**", אולם באותו מועד נכתב כי בבדיקה "**לא נתגלו מחשבות שווא**" ו"**לא נתגלו הפרעות בתפיסה**" (נ(3)); כך, בבדיקה מיום 1.3.2016 מפרטת כי המתלונן נסער, אפקט הסטריוני, דרמטי, מתאר כי רואה תמונות חיילים פצועים, אך ההתרשמות המקצועית היא ממודעות צלולה, שיפוט מציאות תקין וללא הזיות; וכך, ב"כ הנאשם 1 הפנתה לבדיקה מיום 4.7.2016, בה דיווח המתלונן כי חש מבולבל ונוטל תרופות רבות, אך ניתן להבחין בשיפור במצבו הנפשי במהלך מספר בדיקות שהתבצעו מיד בשבועות העוקבים שלאחר מכן.

המפורט ברקע רפואי זה משתלב היטב עם התרשמותי מהמתלונן, אשר נוהג לחוות אירועים מסוימים בעוצמה גבוהה מהמקובל, תוך תיאור מילולי דרמטי ומעצים המחייב זהירות ודקדוק ביחס לאותו תיאור, אולם המתלונן מבחין היטב בין

אירועים המתרחשים בעולם המציאות לבין עולם הדמיון שבראשו. המתלונן העיד על קולות אותם הוא שומע בראשו, של חבריו שנהרגו בצבא, אך הפריד בין אירועים אלה לבין אירועים מוחשיים במציאות. המתלונן שב ותיאר באופן מעט מוקצן את האירוע הנדון, בשלושה דיונים שונים, ויחד עם זאת - מדובר בתיאור דומה, בכל הדיונים, באופן המחזק את התרשמותי זו. התייחסות המתלונן בעת חקירתו הנגדית לקולות אותם הוא שומע, מוסיפה ומייצגת את התרשמותי לגבי קיומה של הפרדה בתפיסת המתלונן אירועים אותם הוא חווה במציאות לעומת התרחשויות שאינן מציאותיות:

"אני לא מבולבל, אני יודע שיש לי.. "רוצים לחזור הביתה, לחזור הביתה", זה בראש שלי" (עמ' 52 ש' 12 לפרוט').

מבחנה הפנימי של העדות

12. בחינת הגיונה הפנימי של העדות צריכה להתבצע מנקודת המוצא של הלקות הנפשית, אשר עשויה להסביר פערים וסתירות פנימיות:

"...בהקשר המבחן השני - הערכת הגיונה הפנימי של העדות - פרמטרים כגון מידת הדייקנות של העד והסתירות הפנימיות בעדותו אינם בהכרח ישימים. בית המשפט נדרש לבחון את העדות באספקלריה של מוגבלות העד שבפניו"
(ע"פ 8325/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (8.6.2017)).

המתלונן העיד בבית המשפט בשלושה מועדים שונים, וכן מסר גרסה במשטרה. בבסיס כל הגרסאות מצוי גרעין קשה של תיאור עליו חזר באופן עקבי, וכלל פרטים מרכזיים עליהם שב: המתלונן תיאר כי יצא מביתו וטייל בחוף הים; במהלך אותה הליכה, הבחין בקבוצה של ארבעה אנשים עם כלב; אדם אחד מאותה חבורה חטף ממנו את מכשיר הטלפון שלו ונמלט; בהמשך, הבחין שוב בחבורה זו וצעק לעברם שיתנו לו את מכשיר הטלפון; המתלונן נענה בקריאה מצדם להגיע אליהם, ירד במדרגות המקום לעברם כשכלב נמצא לידם. בשלב זה הותקף על ידי הנאשם 1, ואילו הנאשם 2 סייע לנאשם 1.

עיקר הסתירות עליהן הצביעה ב"כ הנאשם 1 בגרסאות המתלונן, נוגעות לתיאור אופן התקיפה. בטיעוניה, הפנתה לשוני בין גרסת המתלונן כי הותקף באמצעות סלע עטוף בבד שחור, לבין בלטה או אבן, כמו גם שוני בצבע הבד העוטף בגרסאות משתנות בין צבע אפור, ירוק או ירקרק. בחינת סתירות אלה, בהתחשב במוגבלות הנפשית של המתלונן, אינה מכרסמת בתיאור לב האירוע. המתלונן חווה מכות קשות בפניו, וכפי שהבהיר בעדותו - לא הבחין באבן אלא הסיק כי מדובר בבלטה/אבן מרובעת העטופה בבד (עמ' 15 ש' 32 - עמ' 16 ש' 29 לפרוט'). תיאור זה של הטחת אבן בפניו, מבלי שאכן הבחין בכך שמדובר באבן, תואם את התיאור המעצים של החבטות הקשות שהוטחו בו, כפי שחש בין היתר בשל הרקע הנפשי: **"כל מכה זה ברק"** (עמ' 9 ש' 33 לפרוט'); **"כמו 500 קילו"** (עמ' 17 ש' 23, עמ' 21 ש' 9 לפרוט'). באופן דומה יש להתייחס לטיעוני ב"כ הנאשם 1 כי תיאור האלימות הקשה שחוהה המתלונן אינו מתיישב עם תיעוד החבלות, זאת ביחס לבעיטות בכל גופו, דריכה על צווארו ותחושתו ש"**נפתח לי הגרון**" (עמ' 11 ש' 1-2 לפרוט'). דרך זו לתיאור הדברים, משתלבת עם הרקע הנפשי והערכות פסיכיאטריות המתארות את המתלונן כ"מתוח", "נסער", בעל "אפקט הסטריוני" ו"דרמטי" (נ3/1). אין מדובר בסתירות המערערות את קיומו של לב האירוע לפיו המתלונן הותקף על ידי הנאשם 1 במהלומות בפניו. גרסתו של המתלונן המתייחסת לכך, חוזרת על עצמה בצורה סדורה, מפורטת,

עקבית והגיונית.

סוגיות נוספות אליהן הפנו ב"כ הנאשמים, אינן מערערות התרשמות זו: כך ביחס לטענה כי המתלון העיד על נשיכה מצד הכלב אך לא נמצא תיעוד לסימני נשיכה, זאת כאשר ניתן להבין מעדותו בבית המשפט שאכן חש בשינוי של הכלב אך לא ננשך (עמ' 20 ש' 10 לפרוט'); וכך לגבי טענה בדבר סתירה בין טענתו בעדות ביום 15.7.21, כי אין לו לחצים כלכליים, לבין העולה מתיעוד רפואי המתייחס לקשיים כלכליים, אולם תיעוד רפואי זה נכתב מספר שנים לפני עדות המתלון בשנת 2021 בבית המשפט.

סימני אמת חיצוניים

13. עדותו של המתלון נתמכת במספר ראיות חיצוניות: גרסאות הנאשם 1 כי היכה מספר אגרופים בפניו של המתלון (ת/4 ש' 30, ת/9 ש' 12, ת/10 ש' 16); תעודות רפואיות (ת/1, ת/2) ותיעוד החבלות (ת/3); אישור הנאשמים בגרסאותיהם השונות כי היו במקום עם כלבתו של הנאשם 1 ודו"ח פעולה לפיו שוטר עצר אותם עם הכלבה במקום סמוך (ת/24).

מדובר בראיות שונות המבססות סימני אמת חיצוניים לעדות המתלון.

הערכת עדות המתלון לגבי המיוחס לנאשמים

14. מכלול הנתונים שפורטו לעיל בעת בחינת משקל עדותו של המתלון, מאפשרים להעריך ולקבוע כי יש ליחס משקל רב ומשמעותי לליבת העדות המתייחסת לתקיפתו על ידי הנאשם 1, לאחר שירד לכיוונו בשל קריאה מצדו, ובלא שקדם מגע פיזי כלשהו בינו לבין הנאשם 1. לצד זאת, מצבו הנפשי המורכב של המתלון, כפי שבא לידי ביטוי בתיעוד הרפואי ובהתרשמותי הבלתי אמצעית, משפיע על המשקל שניתן לייחס לפרטים מדויקים בתוך תיאור האירוע ובעיקרם - הפרטים המתייחסים לאופי האלימות אשר תוארה על ידו בצורה מעצימה. במסגרת זו, הרקע הנפשי המתאפיין בין היתר בהיסטריה ובדרמטיות, מפחית באופן משמעותי את מהימנות תיאור אופן התקיפה.

באופן דומה, ובהתחשב ברקע הנפשי של המתלון וניתוח עדותו, קשה לתת משקל רב לתיאורו את חלקו הפיזי המפורט של הנאשם 2 באירוע, למעט עצם העובדה שנטל בו חלק. למעשה, אין מחלוקת כי הנאשם 2 נטל חלק פעיל ופיזי באירוע, אך לטענתו עשה כן על מנת להפריד בין המתלון לנאשם 1. בעוד ניתן לגבש את הגרעין הקשה המתייחס לחלקו של הנאשם 1 באירוע מתוך הגיונה הפנימי של עדות המתלון, הרי שאין כך הדבר ביחס לחלקו של הנאשם 2. באופן שונה מהקו העקבי לגבי כך שהותקף על ידי נאשם 1, לגבי הנאשם 2 קשה לקבוע מעדותו של המתלון באופן ברור כי אכן הצליח להבחין בו במהלך האירוע, ומכאן מתעורר ספק אף לגבי יכולתו לשייך לנאשם 2 פעולה פיזית מסוימת. המתלון העיד כי לאחר גניבת מכשיר הטלפון ממנו, "**אני רואה את ארבעתם שם טיפה יצאו משם וצועקים שלא תקבל את הטלפון**" (עמ' 9 ש' 14 לפרוט'). בהמשך, תיאר כי שניים התקרבו אליו, אחד מהם "**נותן לי מכה בפרצוף, אני לא יודע איך להגיב, הוא תפס לי את היד. זה עם הקפוצ'ון שגנב לי הוא בא מאחוריי, תפס אותי ועיקם לי את היד מאחורה, והוא הרביץ לי מכות...**" (עמ' 9 ש' 22-23 לפרוט'). וכך בהמשך, "**זה שבא מאחורי (הבחור עם הקפוצ'ון) דפק לי מכות באוזן... ואז הוא המשיך, זה עם הקפוצ'ון, שם לי את הרגל על הצוואר...**" (עמ' 9 ש' 27, 31 לפרוט').

בהמשך, התייחס במפורש למי שתקף אותו מאחור, בנוסף לנאשם 1, כמי שלבש קפוצ'ון ולקח לו קודם לכן את הטלפון:

"ש' אתה בטוח שהשניים שלדברייך תקפו אותך הם אלה שלקחו לך את הטלפון?"

ת' הבחור עם הקפוצ'ון לקח לי את הטלפון. הבחור השני זה רוצח, זה שדחף לי בפרצוף את הבלטה"
(עמ' 11 ש'30 - עמ' 12 ש'2 לפרוט').

מיד בהמשך, העיד כי בעת התקיפה הנאשם 2 הוריד את הקפוצ'ון:

"הקפוצ'ון הוא הוריד אותו... גם הקפוצ'ון היה אפור... הקפוצ'ון לא היה עלי כשהוא הגיע אלי מאחורי ועיקם לי את היד"
(עמ' 12 ש'4-7 לפרוט').

לעומת זאת, בהמשך עדותו טען המתלונן כי הנאשם 2 הסיר את אותו קפוצ'ון רק כשיצא ממקום מחבוא בצוותא עם שומר (עמ' 15 ש'7 לפרוט'), אותו שומר שצץ בזירה רק לאחר סיום התקיפה (עמ' 10 ש'5-6, עמ' 39 ש'8 לפרוט').

בנוסף, המתלונן אישר בעדותו כי כלל לא הבחין בתווי פניו של האדם עם הקפוצ'ון (עמ' 12 ש'11-14, עמ' 15 ש'10-11). אף במהלך עימות שנערך בין המתלונן לנאשם 2, הבהיר המתלונן כי אינו יכול לזהות את הנאשם 2:

"ש' לחיים: אתה מזהה את הבן אדם שנמצא בחדר?"

ת': לא כל כך, הוא היה עם קפוצ'ון, בא מאחורה ולא ראיתי את הפנים אבל הוא בגובה הנכון" (ת'11 ש'3-1).

לפיכך, אף אם היתה מתקבלת אחת מגרסאות המתלונן לגבי הסרת קפוצ'ון בטרם תקיפתו, הרי שהמתלונן בעצמו אישר הן בעימות והן בבית המשפט - כי לא הבחין בפניו. זאת ועוד: במסדר תמונות שנערך לו, זיהה המתלונן אדם אחר כמי שיתכן והוא האדם שהשתתף בתקיפה בנוסף לנאשם 1 (ת'22).

לאור העובדה שהמתלונן לא זיהה את האדם שלטענתו השתתף בתקיפתו, בנוסף לנאשם 1, וכן בהתחשב בעדותו כי באותו שלב הבחין בכל ארבעת אנשי החבורה אשר צעקו לעברו תחילה כי לא יקבל את מכשיר הטלפון (עמ' 9 ש'14 לפרוט'), לא ניתן לבסס על עדות זו את המעורבות המיוחסת לנאשם 2 באירוע. יש להדגיש כי ניתוח זה אינו משפיע על הערכת עדות המתלונן ביחס לנאשם 1, בהתחשב בכך שאף בעדותו בבית המשפט ציין כי לא טען שזיהה את הנאשם 2 או הבחין בתווי פניו וכן כי מדובר בסברה בלבד בהתבסס על מבנה גופו.

בנוסף לקושי ראייתי זה בזיהוי הנאשם 2 על ידי המתלונן, יש לשוב ולהפנות לניתוח עדות המתלונן אשר הותר קושי ממשי בקבלת גרסתו ביחס לאופי האלימות שננקטה כנגדו, זאת בשונה מעצם העובדה שהותקף במכות בפניו על ידי הנאשם 1. קשיים אלה מלווים אף את בחינתן של ראיות נוספות, חיצוניות לעדות המתלונן.

גרסאות הנאשמים

15. ב"כ המאשימה ביקש לבסס את המיוחס לנאשמים על עדות המתלונן, המוצאת לטענתו חיזוק בשקרי הנאשמים. ראיות נוספות שהוצגו, דוגמת תיעוד החבלות, נשקלו במסגרת בחינת עדות המתלונן. לפיכך, אתיחס כעת לגרסאות הנאשמים. הנאשם 2 תחילה.

לאור המשקל הנמוך ביותר שניתן לעדות המתלונן לגבי המיוחס לנאשם 2 ומעורבותו באירוע, אני מוצא כי לא ניתן לבסס את הרשעתו על יסוד שקרים מצדו, אף מבלי לבחון האם אלה אכן מתקיימים במקרה זה:

"בשקרי של המערער כמובן אין די. הם מערערים את אמינותו ומהימנות גרסתו, אך אינם מספיקים להוכחת אשמתו. ככל ששקרי של נאשם רבים יותר גובר משקלם הראייתי, אולם אין בשקרי נאשם כשלעצמם כדי לבסס את הרשעתו בפלילים והם מצטרפים לתשתית הראייתית הקיימת לחובתו... עוד ראוי להזכיר את מידת הזהירות שבה יש לנהוג בבחינת המשמעות הראייתית של שקרי של נאשם"

(ע"פ 8030/21 מוחמד אבו זיינב נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (25.12.2022)).

בבחינת למעלה מהצורך ולכן בתמצית בלבד, אציין כי עיון בטיעוני ב"כ המאשימה ביחס לשקרי הנאשם 2 מעלה כי מדובר בסתירות המתייחסות ברובן המכריע לחלקו של הנאשם 1 בלבד. בנוסף, גם הפער אליו היפנה בין גרסת הנאשם 2 בבית המשפט כי לא היה לו מגע פיזי עם המתלונן, לבין חקירתו במשטרה (ת/12) שם אמר כי על מנת להפריד תפס תחילה את הנאשם 1 ובהמשך תפס את ידו של המתלונן - הוא פער המושתת על גרסאות הנאשם 2 ואינו מוכח בראיות עצמאיות. אף ככל שהיתה מתקבלת גרסתו המחמירה ביותר של הנאשם 2 לגבי חלקו באירוע כמפריד בין ניצים, בהתאם לדבריו במשטרה, הרי שאין בכך כדי לבסס מעבר לספק סביר את עבירת התקיפה מצדו כלפי המתלונן.

לנוכח פערים בין גרסאות הנאשם 2 במשטרה ובבית המשפט לגבי חלקם של המתלונן והנאשם 1 במהלך האירוע (ראו פירוט לענין זה בסיכומי ב"כ המאשימה), לא אייחס משקל לעדותו ביחס לחלקם של האחרים.

16. בפתח התייחסותי לגרסאות הנאשם 1, אציין כי ביום 15.7.21, לאור התנהגות חריגה מצדו וכן לאור דברי באת כוחו כי באותו שלב חשה בשינוי במצבו הנפשי, התבקש הפסיכיאטר המחוזי לערוך חוות דעת בעניינו. הנאשם 1 לא שיתף פעולה ובהמשך אף הביע התנגדות לבדיקה. עוד אפנה בענין זה לדברי ב"כ הנאשם 1 כי בחומרי החקירה לא עלתה אינדיקציה לקושי נפשי וכן כי הרקע לבקשתה לקבלת חוות דעת נפשית הוא שינוי שחל לטענתה בשיח שלה עם הנאשם בשנת 2021. לפיכך, לא מצאתי מקום להערכה מיוחדת ושונה מזו של כל נאשם אחר ביחס לדבריו במהלך חקירתו במשטרה בשנת 2017 או עדותו בבית המשפט ביום 14.11.2022.

הנאשם 1 הותיר רושם בלתי מהימן וניכר בעדותו כי הוא עושה כל מאמץ על מנת למזער את חלקו באירוע ולהטיל על המתלונן אחריות לתוצאותיו. דברים אלה עלו בסתירות שנמצאו בין גרסאותיו השונות של הנאשם 1 וכן בעדות שאינה מתיישבת עם ההגיון והשכל הישר, כפי שיפורט להלן.

הנאשם 1 מסר מספר גרסאות לאירוע: שלוש חקירות במשטרה; עימות עם המתלונן; עדות בבית המשפט. במהלך עדותו בבית המשפט ניסה הנאשם 1 להתנער, באופן בלתי משכנע, מאמירות מסבכות שמסר במשטרה, אשר חלקן

עולה כדי ראשית הודאה. הנאשם 1 קשר את עצמו לאירוע כפי שתיאר כבר בחקירתו הראשונה במשטרה: לדבריו, היה עד לחלקו הראשון של האירוע, חטיפת מכשיר טלפון מהמתלון בחוף הים (ת/4 ש' 8-1). בהמשך, ראה את המתלון עומד על הטיילת מעל לחוף וצועק "תחזירו לי את הטלפון", ואילו הנאשם 1 צעק לעברו "תרד למטה". בשלב זה ציין כי **"אני עליתי במדרגות והוא ירד במדרגות"** (ת/4 ש' 16). לגבי המשך האירוע מסר הנאשם 1 מספר גרסאות:

- בחקירתו הראשונה, טען כי המתלון **"דחף אותי מהמדרגות וגלגל אותי במדרגות, אני קמתי הוא התנפל עלי, התחלתי להגיב לו בידיים"** (ת/4 ש' 17). כשנשאל למקור החבלות של המתלון, השיב:

"אני לא יודע אולי מהנפילות שלו אותי מהמכות שלי נתתי לו שתיים שלוש אגרופים לכיוון הפנים לא ראיתי איפה זה פגע"
(ת/4 ש' 31-30).

עוד הוסיף והסביר:

"הרגשתי שאם אני לא מגיב לו הוא פשוט יהרוג אותי במקום"
(ת/4 ש' 57).

- למחרת, נערך עימות בין הנאשם 1 לבין המתלון. במהלך העימות תיאר המתלון כי הנאשם 1 וחברו אמרו לו לבוא לקחת את מכשיר הטלפון ואז היכה הנאשם 1 בפניו ובאפו באמצעות אבן כך שאפו נשבר וכן "נעלמה" (ת/9 ש' 7-4). הנאשם 1 פירט בתגובה דברים שלא נכתבו במלואם על ידי עורך העימות, ולפיכך אצטט את גרסתו כפי שנצפתה ונשמעה בתיעוד העימות (ת/8):

"בשניה שהוא ירד דחף אותי, נפלתי כמה מדרגות, אחר כך קמתי נתתי אגרופים... הבאתי לו שתיים שלוש אגרופים ודחיפות"
(ת/8, דקה 00:24:26-00:24:50).

בהמשך, פירט את אופן ירידת המתלון במדרגות:

"כשהוא ירד במדרגות בריצה מטורפת חשבתי שהוא בא לתקוף אותי אם לא מפיל אותי הוא היה הורג אותי. נפלתי כמה מדרגות ואז התחיל העימות של המכות והבאתי לו כמה אגרופים"
(ת/8, 00:26:56).

- עם תום העימות, נגבתה הודעה נוספת מהנאשם 1, אשר שב על כך שהיכה באגרופים במתלון אך טען כי הגן על עצמו. יחד עם זאת, נמנע מלתאר את שתיאר בחקירתו הראשונה ובעימות לגבי דחיפתו כביכול על ידי המתלון במדרגות, נפילתו על המדרגות והתנפלות נוספת עליו מצד המתלון, והסתפק במילים "קפץ עלי":

"ש'. ...אתה נתת מכות לחיים באותו ערב?"

ת. כן, לא יותר משלוש אגרופים ולא הרמתי עליו שום אבן.

ש'. רוצה להוסיף עוד משהו?

ת'. כן, אני ממשיך לעמוד על זה שזה היה הגנה עצמית, כשחיים קפץ עלי חשבתו שהוא חושב שאני גנבתי לו את הטלפון ואני מאוד מצטער על מה שעשיתי לבן אדם הזה" (ת/10 ש' 15-19).

- בחקירה נוספת, כעבור כשבוע, מסר הנאשם מספר גרסאות לגבי הסיבה להטחת אגרופים בפניו של המתלונן, זאת במענה לשאלות קשות שהטיחה בו חוקרת המשטרה. תחילה, טען כי המתלונן רץ לעברו באופן מאיים, ואף הוסיף נימה מתנצלת:

"ש'. בעימות בין לבין המתלונן אמרת עליו כשהוא ירד אליך במדרגות חשבת שהוא בא להרוג אותך, ובחקירה הראשונה שלך אמרת שהוא בא לתקוף אותך. אז מה בדיוק נכון? ובוא תסביר לי מה בדיוק עשה שמצדיק את הצורה האכזרית והחמורה שאתה תקפת אותו?

ת'. מבחינתי אותו דבר. הוא רץ אלי מהמדרגות למטה, התכוונתי שהוא בא לתקוף אותי, זה להרוג אותי. אם היה אור יום ולא היינו שותים זה לא היה נגמר ככה" (ת/23 ש' 22-31).

כך, במענה ישיר לשאלה מדוע הטיח אגרופים במתלונן, השיב כי המתלונן רץ לעברו בדרך המצביעה על רצון לתקוף אותו, להרוג אותו. הנאשם 1 לא הזכיר דבר לגבי דחיפה מצד המתלונן, נפילה שלו כתוצאה מהדחיפה או התנפלות נוספת מצד המתלונן לאחר מכן. בהמשך, לאחר שאלה חוזרת ומחדדת את חומרת מעשיו, הוסיף הנאשם 1 שוב כי המתלונן "נתקע" בו וכי הוא "עף" מהמדרגות:

"ש'.חוזרת על השאלה. מה בדיוק הוא עשה שמצדיק את התקיפה החמורה שלך? מדובר באדם מבוגר, נכה צה"ל (מציגה לו את התמונות של המתלונן). תגובתך.

ת'.הוא רץ אליי ונתקע בי. עפתי מהמדרגות וקמתי והתחלנו לריב" (ת/23 ש' 32-36).

לשאלת החוקרת מדוע לא אמרת זאת בחקירתו, השיב:

"אמרתי, פשוט לא ככה" (ת/23 ש' 38).

בסיום חקירה זו, נשכחה מהנאשם 1 טענתו כי למעשה הותקף תחילה על ידי המתלונן, והוא אף מסר שוב נימוק מתנצל:

"ש'. אתה רוצה בכל זאת להסביר את זה לבית המשפט מדובר בתקיפה חמורה ששום דבר לא מצדיק אותה?

ת'.היה חושך, היינו שתויים. ראיתי בן אדם שרץ אליי והבנתי שהוא מאשים אותי. את מדברת עם ילד שדפק אגרופים לקיר מרוב עצבים ויש לי ידיים חזקות בגלל זה מה

אני אעשה. כואב לי שיצא ככה. ומה שנגרם מכל זה.

ש'. משהו להוסיף?

ת'. אני מצטער על זה" (ת/23 ש' 46-54).

17. כך, הנאשם שב מספר פעמים בחקירתו במשטרה על העובדה שהלם שניים או שלושה אגרופים בפניו של המתלונן. לגבי הסיבה שהביאה אותו לכך, נע בין מספר הסברים: החל ממחשבה שהמתלונן עומד לפגוע בו; דרך חשש כי יהרוג אותו; עבור בכך שהמתלונן דחף אותו, גלגל אותו במדרגות והתנפל עליו; ועד לתיאור מצב בו הנאשם 1 היה שתוי, בחשכת הליל הבחין באדם שרץ לעברו וסבר כי הוא מאשים אותו בגניבת טלפון. בעת מסירת גרסה אחרונה זו אף הביע הנאשם 1 צער.

בבית המשפט עמד הנאשם 1 על הגרסה לפיה נבהל מפני המתלונן, אך הוסיף לתיאור זה נפילה הדדית של שניהם ולצד זאת זנח את הודאתו בכך שהיכה מספר אגרופים בפניו של המתלונן:

"שתינו קצת, היינו דפוקים... הלכנו לבן אדם לשאול מה הוא רוצה... ובדיוק רץ אלי בן אדם, אני זוכר את זה, זה היה מפחיד, באותו רגע עלה לי הדופק של הלב, זה הבהיל אותי. בין מרחק כזה של 3-4 מטר בינינו הושטתי את היד (מדגים הושטת יד שמאל לפניו), הוא פשוט נכנס בי, הוא לא תקף אותי, לא יודע, אולי בעצמו היה לו במדרגות משהו... אני נפלתי, הייתי עם הראש למטה במדרגות והרגליים למעלה, הראש שלו היה לי בין הרגליים... (עמ' 77 ש' 9-1 לפרוט')."

בעת עדותו בבית המשפט עמד הנאשם 1 על כך שכלל לא היכה אגרופים במתלונן:

"לא נתתי לו בכלל אגרופים" (עמ' 82 ש' 17, 19 לפרוט').

בנוסף, טען מיוזמתו ומבלי שנשאל על כך, כי הודאתו בעימות במשטרה בכך שהיכה באגרופים בפניו של המתלונן, לא היתה אלא אמירה ילדותית:

"בתחנה אמרתי לו שהבאתי לו אגרוף-שניים, אבל זה משהו שמילדות אני אומר, זה אינסטינקט כזה שיש לי, זה קפץ לי מהלשון, שלא ירגיש שאני פראייר" (עמ' 79 ש' 21-23 לפרוט')."

מדובר בהסבר מאד לא משכנע, כשלעצמו, ובוודאי כאשר אותה אמירה "ילדותית" מסבכת את הנאשם 1 בביצוע עבירה. אולם הסבר זה חסר כל בסיס במיוחד בהתחשב בכך שהנאשם שב על הודאתו בהכאת המתלונן בשלושה אגרופים, אף בעת שנחקר על ידי חוקרי משטרה ללא נוכחות המתלונן, כך שלא היה מי "שלא ירגיש שאני פראייר" (ת/10 ש' 15-16). איני מקבל אף את הסברו של הנאשם 1 כי נבהל ופחד מפני המתלונן. בהתאם לעדותו, הוא זה שקרא למתלונן בעת שהפרידו ביניהם כחמישים מדרגות (עמ' 80 ש' 16 לפרוט'), והוא בעצמו החל לעלות לעבר המתלונן אשר מצדו ירד לעברו במדרגות (עמ' 80 ש' 24 לפרוט'). לטענת הנאשם 1 הוא נבהל וחשש מכיוון שהמתלונן רץ לעברו (עמ' 77 ש' 4, עמ' 80 ש' 25 לפרוט'). לא ברור מעדות הנאשם 1 כיצד זה הופתע ונבהל מהגעתו "הפתאומית" של המתלונן, בעת שזה החל בירידה לעברו רק

לאחר שהנאשם 1 בעצמו קרא לו לעשות כן. זאת ועוד: התרשמתי באופן בלתי אמצעי מממדי גופו הגדולים של המתלון ומהתנהלותו המסורבלת באולם בית המשפט, כמו גם מממדיו הדומים הנצפים בסרטון העימות ביניהם, והתקשיתי עד מאד לקבל את האפשרות של ריצה מהירה מצדו במורד מדרגות. באופן דומה, קשה לקבל את הסברו של הנאשם 1 בבית המשפט לגבי נפילת המתלון עליו אשר גרמה לנפילתו שלו: קשה לקבל את המקריות לפיה המתלון הצליח לרדת כחמישים מדרגות מבלי ליפול וכשהגיע לנאשם 1 - או אז מעד ונפל לפתע לכיוונו (עמ' 81 ש' 3-6 לפרוט'). נתון זה גרם המדרגות משפיע אף על חוסר מהימנות גרסת הנאשם 1 כי נבהל מהמתלון וחשש כי יהרוג אותו: ככל שכך אכן הדבר, לא ברור מדוע המתין הנאשם 1 עד להגעת המתלון אליו מרחק של כחמישים מדרגות, ואף הפקיד בידי הנאשם 2 את האחיזה בכלבתו בטרם הגיע המתלון עד אליו (ת/8). המרחק הרב שעבר המתלון עד הגעתו אל הנאשם 1, תואר בעדות הנאשם 1 בבית המשפט בעת שאישר כי הוא עלה ארבע מדרגות בלבד מחוף הים ואילו המתלון ירד לעברו שלושה גרמי מדרגות שכל אחד מהם מונה 17 מדרגות (עמ' 81 ש' 3-6 לפרוט'). בנוסף, לאור אחת מגרסאות הנאשם 1 כי המתלון דחף אותו (או נתקל בו) וכתוצאה מכך הוא עף לאחור עם ראשו על המדרגות (או המתלון נפל עליו), נשאל הנאשם 1 בחקירתו הנגדית האם נגרמו לו חבלות כתוצאה מכך והשיב:

"היו לי שפשופים של נפילות במרפקים ומעל הגבה מצד שמאל, אבל לא ירד לי דם"
(עמ' 79 ש' 30 לפרוט').

אין ספק כי תיעוד חבלות שכאלה יכול היה לסייע בידי הנאשם 1 לבסס טיעון זה. אולם לא זו בלבד שאין תיעוד לחבלות אותן תיאר, אלא שבחקירתו הראשונה במשטרה נשאל הנאשם 1 האם הוא נפגע כתוצאה מהאירוע ונמנע מלציין כל חבלה או שפשוף:

"ש'. אתה גם נפגעת?"
ת'. כואב לי המרפק ובגב, מכות פתוחות שירד לי דם לא היה לי הוא יותר בקטע
שהדביק אותי לקיר ונתן לי סטירות כפות כאלה"
(ת/4 ש' 34-36. יש לציין כי מדובר בגרסה ייחודית נוספת של הנאשם 1, אשר פירט אך ורק בה טענה לפיה המתלון "הדביק" אותו לקיר כלשהו ואף סטר לו).

כך, לאחר שבחקירתו במשטרה העיד הנאשם 1 כי הוא סובל מכאב בלבד במרפק ובגב בשל הצמדתו לקיר וסטירות מצד המתלון, בבית המשפט העיד בצורה מפורטת לגבי שפשופים שנגרמו לו במרפקים ומעל לגבה השמאלית כתוצאה מדחיפתו על ידי המתלון למדרגות. סתירה זו מתחדדת לאור מזכר שהוגש בהסכמה ולפיו בעת חקירתו ביום האירוע, לא נראו על הנאשם 1 כל סימני חבלה (ת/6).

לשלל סתירות אלה בין גרסאות הנאשם 1 בהזדמנויות שונות, ביחס לסוגיות העומדות בלב האירוע, יש להוסיף את הסברו שניתן בבית המשפט לגבי יחסו לשקרים. לאחר שעומת עם הסתירות הבלתי ניתנות לגישור בין גרסאותיו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, השיב הנאשם כי אולי שיקר במשטרה. בהמשך, החליט מיוזמתו להסביר כי האמת אינה נמצאת בבית המשפט:

"(פונה לבית המשפט) אתה יודע למה אני שקרן? כולם פה שקרנים. כל בן אדם ובן אדם שקרן, כי האמת נמצאת בבית, במשפחה, כל מה שקורה פה שקר. בגלל זה אמרתי שאני שקרן"

(עמ' 86 ש' 26-28 לפרוט').

18. לאור מכלול הסתירות שפורטו לעיל ואופיין, וכן בהתחשב בעדות הנאשם בבית המשפט כי הוא משקר, ובמידת הזהירות הנדרשת, ניתן בהחלט לראות בשקרי הנאשם במקרה זה ראייה המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה, זאת לנוכח העובדה שמדובר בשקרים בעניינים מהותיים היורדים לשורשו של הענין וללא כל הסבר מספק (ראו לענין זה ע"פ 8948/12 **איהאב נמר נ' מדינת ישראל**, פסקה 37 (1.2.2016)).

יתרה מכך - דברי הנאשם 1, מהווים אף ראשית הודאה:

ראשית, עדותו במהלך העימות עם המתלונן, כשתיאר שהמתלונן דחף אותו, הוא נפל ולאחר שקם היכה את המתלונן במספר אגרופים (ת/8, דקה 00:24:26).

שנית, חזרת הנאשם 1 במהלך חקירתו במשטרה, בגרסאות שפורטו לעיל, על כך שהיכה באגרופים בפניו של המתלונן.

שלישית, התבטאויות הנאשם 1 המעידות על תחושת אשם כגון:

"אני מאוד מצטער על מה שעשיתי לבן אדם הזה" (ת/10 ש' 19); "כואב לי שיצא ככה. ומה שנגרם מכל זה...אני מצטער על זה"
(ת/23 ש' 52-54).

בכוחן של התבטאויות אלה, כשלעצמן, לשמש ראיה מחזקת של סיוע או דבר מה:

"הלכה פסוקה היא, כי התבטאויות שיש בהן ביטוי לתחושת אשם - או להכרת אשמה - מהוות ראשית הודאה, ובתור שכאלה בכוחן להצטבר לראיה בסיסית קיימת ולשמש לה "סיוע" או "דבר-מה" במקום שנדרשת תוספת מאותו סוג"
(ע"פ 638/87 **רדעי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 297, 308 (1989); ראו עוד: ע"פ 6813/16 **אלי סמסון נחמני נ' מדינת ישראל**, פסקה 37 בפסק דינו של כב' השופט הנדל (17.9.2018)).

הגנה עצמית

19. בחלק מגרסאותיו, טען הנאשם 1 כי למעשה הגן על עצמו מפני המתלונן. בעת עדותו בבית המשפט זנח טענה זו והעיד כי כלל לא היכה את המתלונן. ב"כ הנאשם 1 טענה כי על אף עדות זו, על בית המשפט לבחון קו הגנה חילופי של הגנה עצמית או אף הגנה עצמית מדומה, זאת בהתבסס על חלק מגרסאות הנאשם במהלך חקירתו.

כפי שפורט לעיל, הנאשם 1 מסר מספר גרסאות סותרות שלא ניתן ליישב ביניהן ולשער לאיזו מהן כיוון בעת שטען להגנה עצמית. לפיכך, אתייחס לטיעון ב"כ הנאשם 1 בסיכומיה אשר כרקע לבחינת טענת ההגנה העצמית הפנתה

עמוד 14

לגרסה לפיה המתלון הגיע לעבר הנאשם 1 במורד המדרגות בריצה "מטורפת", דחף אותו והוא נפל במדרגות.

כפי שנקבע בפסיקה, בתי המשפט עשויים לבחון קו הגנה חלופי שאינו תואם את גרסתו העובדתית של הנאשם, אולם על קו הגנה זה לעלות מהתשתית העובדתית:

"...בתי המשפט - ולעיתים אף ערכאת הערעור - עשויים להידרש לבחינתו של תרחיש מזכה "חלופי" שאינו תואם את גרסתו העובדתית של הנאשם או המערער. אולם, זאת רק בתנאי שמדובר בתרחיש שאינו רק אפשרי אלא הוא גם סביר ועולה מהתשתית העובדתית המונחת בפני בית המשפט"

(ע"פ 8649/11 שאקה אבום נ' מדינת ישראל, פסקה 33 בפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז (20.12.2012)).

למעשה, די בניתוח הראיות עד כה המתבסס על ליבת עדותו של המתלון בצירוף ראשית הודאה מצד הנאשם 1 וכן בתוספת ראיתית נוספת של שקריו, על מנת להוביל למסקנה ברורה ומעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם 1 תקף את המתלון במספר מהלומות אגרופ בפניו, זאת ללא כל מגע קודם ביניהם. אף סוגית עצם ריצת המתלון במורד המדרגות נמצאה בלתי סבירה, בלתי הגיונית וכזו שאינה עומדת במבחן השכל הישר. לפיכך, הממצאים העובדתיים שנקבעו אינם עולים בקנה אחד עם הבסיס העובדתי הנטען כרקע לטענת ההגנה העצמית, ואינם מעוררים אף ספק סביר לגבי קיום תרחיש שכזה. משכך, אותו תרחיש חלופי אשר נדחה נותר בגדר אפשרות שאין לה אחיזה בראיות, ולכן אין מקום לבחון את השאלה האם עשוי היה לשמש רקע ובסיס לתנאים המצטברים הנדרשים לשם קיומה של הגנה עצמית. באופן זה יש להתייחס אף לטענה בדבר הגנה עצמית מדומה, במסגרתה יש לבחון האם הנאשם פעל מתוך אמונה כנה ומוטעית כי המתלון עומד לתקוף אותו, ובמידה ואכן תתקבל טענה זו - האם היה זוכה להגנת סייג ההגנה העצמית, בשל מעשהו (ראו את ניתוח הסוגיה במסגרת ע"פ 735/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.8.2013), והאסמכתאות שם). ניתוח הראיות שלעיל, בו נקבעו ממצאים עובדתיים הסותרים את הבסיס לטיעון זה, מוביל למסקנה דומה ביחס לאפשרות של אמונה כנה ומוטעית מצד הנאשם 1 כי המתלון עומד לתקוף אותו.

לפיכך, טענת ההגנה העצמית נדחת מבלי צורך לבחון את יסודות ההגנה ביחס לתרחיש שאפשרות קיומו נדחתה.

מחדלי חקירה

20. ב"כ הנאשם 1 טענה כי לאור דברי הנאשם בעת חקירתו, שבמקום קיימת מצלמת אבטחה, היה על השוטרים להתלוות אליו על מנת שיצביע על אותה מצלמה.

השוטר יהושפט העיד על כך שהגיע לזירה למחרת האירוע, בצוותא עם המתלון אשר הצביע על מקום ההתרחשות, ואכן איתר במקום מצלמת אבטחה של בית עסק ממנה העתיק את התיעוד הרלוונטי (ת/18). השוטר יהושפט אף העיד כי חיפש באזור מצלמות אבטחה נוספות אך לא מצא כאלה. כמו כן, השיב לשאלת ב"כ הנאשם 1 כי במועד האירוע לא היו בחופי בת ים מצלמות אבטחה של העיריה (עמ' 36 לפרוט'). זאת ועוד: הנאשם 1 בעצמו טען כי מדובר במצלמת אבטחה של מסעדת "ברברה" (ת/4 ש' 48), אשר המצלמה שאותרה אכן נמצאת בסמוך אליה (ת/28). בנסיבות אלה, בהן נמצאה מצלמת אבטחה במקום בו טען הנאשם 1, ובוצע חיפוש אחר מצלמות נוספות, לא מצאתי ממש בטענה כי

מדובר במחדל חקירה, וזאת אף ללא התייחסות לשאלת השפעת מחדלי חקירה על ממצאים העולים מראיות שהוכחו.

סוף דבר

המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי המתלונן הותקף על ידי הנאשם 1 במספר מכות אגרוף בודדות בפניו. כתוצאה ממכות אלה, ויתכן שבשל נפילה כתוצאה מהן, נגרמו למתלונן החבלות שפורטו בכתב האישום. לפיכך, אני מוצא את הנאשם 1 אשם ומרשיעו בעבירות תקיפה הגורמת חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

לגבי הנאשם 2 - לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לו מעבר לספק סביר, ולפיכך אני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ג, 09 ינואר 2023, במעמד הצדדים